

Chris Whitaker

Eternii

Traducere din limba engleză de
Irina-Marina Borțoi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamaș

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel
Dana Anghelescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WHITAKER, CHRIS

Eternii / Chris Whitaker; trad. din lb. engleză de Irina Borțoi. -

București: Editura Trei, 2023

ISBN: 978-606-40-1343-9

I. Borțoi, Irina (trad.)

821.111

Titlul original: The Forevers

Autor: Chris Whitaker

Text copyright Chris Whitaker © 2021

Originally published in the English language in the UK by Hot Key Books,
an imprint of Bonnier Books UK Limited, London.

The moral rights of the Author have been asserted.

Copyright © Editura Trei, 2023
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1343-9

Mae credea că se va simți mult mai tulburată prima dată când va vedea un cadavru. O panică oarbă, răsuflarea tăiată, nori negri și tunete.

În schimb, valuri blânde se rostogoleau sub un cer atât de luminos, încât ridică o mână drept pavăză. Lumea se învârtea de parcă habar n-avea ce se petrece, de parcă nu-i păsa.

Chiulise de la engleză și traversase terenul de hochei până la pădurea de dincolo de el, găsisse marginea stâncii și urmase poteca până la plajă.

Acesta era locul ei, locul unde se ducea ca să uite.

Aruncă o privire peste umăr și îl zări venind în urma ei.

Hugo Prince era tot ceea ce detesta.

— Trebuie să vorbim despre aseară.

Hugo îi aruncă un zâmbet exersat, dar când văzu cadavrul, se dădu înapoi clătinându-se, iar chipul îi păli.

— Ce e? E...

Încercă să o apuce de braț, dar ea se scutură.

— Du-te și cheamă pe cineva, îi zise Mae.

Prea calmă, asta avea să-i spună Hugo mai târziu polițistului. Mae era prea calmă, de parcă nu era o ființă omenească.

Dădu să vorbească, dar ea îl întrerupse.

— Chiar vrei ca lumea să știe de ce ai venit după mine până aici?

Mae văzu cum chipul lui căpăta o expresie rușinată.

— M-ai auzit când am țipat. Ai venit să mă ajuți.

— Ascultă, Mae...

Mae ura faptul că Hugo îi știa numele, ura până și faptul că o privea. El exista într-o dimensiune alternativă în care dacă erai bun la sport însemna că ești un om bun. În care fetele râdeau la glumele tale de rahat, își răsuceau o șuviță pe deget și făceau pe proastele ca să te simți superior.

— Du-te! urlă ea, atât de tare încât el o luă la goană, făcând pasărilor să-și ia zborul de pe crengi în timp ce traversa pădurea alergând nebunește.

Fata moartă zăcea cu fața în jos, cu părul cenușiu răsfirat de parcă ar fi fost așezată înadins în poziția aceea pentru a fi fotografiată. Un fel de capodoperă îngrozitoare pe care Mae știa că nu o va uita niciodată.

Găsi un ghiozdan pe stânci, iar înăuntru era un portofel. Mae scoase bancnotele și le vârî în buzunar.

Valurile se întretăiau, spărgându-se de stânci, o mie de nuanțe de albastru preschimbate în alb în timp ce Mae întinse mâna și o întoarse.

Ochii lui Abi Manton erau la fel de goi ca sufletul ei.

Mae văzu tatuajul care ieșea de sub ceasul de aur al fetei.

Mâzgălituri închise la culoare peste venele albastre.

Pe încheietura lui Mae era același cuvânt, de parcă erau două părți ale unui întreg.

Al treilea cadavru într-o lună.

James Wilson și Melissa Rowen fuseseră găsiți împreună, spânzurați de stejarul de lângă poarta școlii.

Domnul Silver a vorbit despre sinucidere de parcă era contagioasă, un fel de poluant care infesta mințile ușor impresionabile, înlocuind speranța cu disperarea. Le-a spus că forța interioară este o alegere, la genul acela de adunări la care profesorii se ștergeau la ochi și scuturau din cap, nevenindu-le să creadă.

În tot acest timp, Mae îi vedea pe ceilalți schimbând priviri precaute.

Cu toții știau ce va urma.

Cu toții știau că e doar începutul.

Spuneau că, atunci când a apărut știrea, Mae a ieșit în grădină și s-a uitat la cer de parcă era în flăcări.

Șapte ani, prima zi de vară, singurele ei griji fiind să deprindă scrisul de mână, adunarea și ce să poarte la petrecerea lui Abi Manton.

Parcă trecuseră o sută de ani de atunci, nu zece.

Uneori închidea ochii și încerca să-și amintească vremea dinainte, când minutele și orele se scurgeau într-un lac fără fund în care se întâlneau viitorul și trecutul. Dar apoi se gândea că poate viața a început și s-a sfârșit în seara când părinții ei stăteau unul lângă altul în fața televizorului în timp ce banda cu știrile de ultimă oră a apărut în partea de jos a filmului la care se uitau.

L-a simțit pe tatăl ei cum se întoarce și se uită lung la ea.

O ținea strâns de mână pe mama ei, cu degetele întrepătrunse. Nu i-au spus decât mai târziu, dar când a auzit că e vorba de spațiu, și-a lăsat cartea să cadă pe podea și a ieșit.

A stat desculță pe iarbă și s-a uitat la lună în timp ce licuricii scânteiau deasupra câmpiei care se întindea în spate.

În stânga și în dreapta, vecinii făceau la fel.
 Stan și Mary. Luke și Lydia.
 Și Abi.

Stăteau într-un șir de curți separate de garduri scunde și priveau aerul înserării de parcă Selena nu s-ar fi aflat la un miliard de kilometri distanță. Atunci nu părea să fie sfârșitul, mai degrabă era un fenomen, un miracol născut dintr-o soartă imposibilă, o probabilitate atât de spectaculos de redusă, încât nu putea decât să fi fost predestinată.

— O să murim? a întrebat Abi.

— Nu, a zis Mae.

Abi a întins brațul prin gard.

Mae a luat-o de mână.

În zilele următoare, ziarele s-au umplut de opinii experte, de judecăți venite de la predicatori ai apocalipsei și de la oameni de știință amatori. Bărbatul care l-a văzut primul lucra la NASA și numele său era Juan Martin Morales. El era persoana care stătea în fața microfoanelor, își ștergea sudoarea de pe frunte și își freca barba de trei zile, în timp ce niște jurnaliști atent selecționați îl bombardau cu întrebări.

Morales i-a dat numele de Selena.

Numele său adevărat era asteroidul 8050XF11.

Mai târziu aveau să afle că Selena era numele fiicei lui și că aceasta murise la vârsta de trei ani, din pricina unei boli atât de lumești încât Morales a ignorat orice referire la Ziua Judecății și a expus niște date simple.

Dacă acest lucru o să se întâmple vreodată, întotdeauna am sperat să-l detectăm suficient de devreme cât să facem ceva în privința asta.

Avem un deceniu să salvăm planeta.

Toată copilăria ei și mult după aceea, Mae avea să audă ultima frază repetată iar și iar. Avea să o vadă scrisă cu spray în stația de autobuz în fiecare dimineață când mergea la școală. Urma să fie difuzată la radio, la televizor și să o tipărească pe coperta a o mie de reviste.

Cu toate că priveau altfel timpul, acesta trecea neștiutor și nepăsător. Anotimpurile se schimbau, căldura se transforma în zăpadă, copacii își lepădau frunzele, iar anii de școală începeau și se sfârșeau.

Mae urmărea nenorocirea din localitatea ei de coastă, atât de departe de orașe, încât ai fi zis că fețele manifestanților violenți aparțineau altei specii. În fiecare seară, știrile erau pline de furie, frică și credință.

În dimineața când Mae a împlinit zece ani, s-a ghemuit pe canapea, cu mâna pe burta tot mai mare a mamei sale. Afară, păsările ciripeau când au pornit televizorul și au urmărit o rachetă care a străpuns cerul și nimic altceva.

Morales a devenit chipul lumii, speranța colectivă a tuturor națiunilor. După fiecare încercare de salvare, urca pe podium și răspundea la întrebări ca un politician suferind, dar cei mai mulți citeau eșecul în ochii lui oboșiți. Se scărpină în barba lungă și grizonantă deja și spunea că Selena va fi cu atât mai ușor de abordat cu cât va veni mai aproape.

Și a venit.

Și-a croit un drum neabătut, evitând furtuni solare și retrăgându-se. Era la milioane de kilometri distanță, dar impactul ei se simțea zi de zi în nenumărate feluri. La științe, Mae învăța despre tractoare gravitaționale și sonde de impactare, la matematică, despre viteza relativă și unghiul de deviere necesar. Învăța că vor trebui

să încetinească asteroidul Selena cu un centimetru pe secundă ca să-l devieze de la traseu. În fiecare seară, Mae ținea degetul mare și arătătorul ușor depărtate.

Un centimetru e aproape nimic, spunea în timp ce tatăl ei stătea la fereastră și privea stelele de parcă s-ar fi stins în fața ochilor săi.

În timp ce lumea era zdruncinată de un nou soi de teroare, Morales și echipa lui au trimis naveta spațială Saviour 3 într-o nouă încercare de a-i schimba soarta.

Mae s-a dus la Londra să urmărească lansarea pe ecranul uriaș de lângă Tower Bridge. Într-o mulțime de un milion de persoane, bunica ei a strâns-o tare de braț în timp ce artificiile scânteiau deasupra Tamisei și bărbați oboșiți vindeau brățări luminoase și tricouri comemorative. Sora ei a dormit tot timpul, liniștită în cărucior, prea mică să inspire panica din aerul efemer.

Carnavalul a durat două săptămâni.

Apoi Morales a urcat pe scena mondială și a scuturat încă o dată din cap.

Înainte, Mae nu o mai văzuse niciodată pe bunica ei plângând.

În cele mai multe nopți, Mae stătea întinsă pe plajă cu Abi și Felix și privea cerul nopții în toată splendoarea sa perfectă și nesfârșită. Se gândea la credință și la limitările sale, la orbirea ei față de tot ce Mae știa și spera.

Lauda finem, mottoul școlii Sacred Heart.

Slavă până la sfârșit.

La filosofie, Mae se uita la tablă și la literele îngroșate:

Dacă nu ar exista consecințe, dacă ai putea face orice, dacă ai putea îndrepta orice rău, oricât de mic, cum ți-ai petrece ultimele zile?

Subiectul era etica. Dezbaterea a devenit atât de aprinsă, încât domnul Norton a trebuit să-i despartă pe Liam Carter și Sullivan Reed.

Era o întrebare asupra căreia Mae a zăbovit destul de mult. Răspunsul o ținea trează noaptea. Cu toate că abia după eșecul lui Saviour 9 și-a îngăduit să dea piept cu adevărul esențial, copleșitor.

Avea șaptesprezece ani.

Urma să moară peste o lună.

BINE AȚI VENIT ÎN MINUNATUL WEST-ON-SEA.

Indicatorul se legăna ușor în bătaia vântului în timp ce Mae trăgea ultimele fumuri din țigară și privea cum un nor de furtună se apropia încet.

Bărci de pescuit ruginite se înălțau și coborau pe apă într-un port de agrement din care se zărea o priveliște ce înfățișa niște fete făcând roata pe plajă, în timp ce soarele strălucea orbitor prin V-urile formate de picioarele lor.

Când se deschiseseră cerurile, țipară și se întinseră pe nisip, arcuite ca niște îngeri în timp ce ploaia le țintuia la pământ.

Încă nu auziseră.

Încă o fată moartă.

Încă o aducere-aminte a paradisului pierdut.

La secția mică de poliție, Mae se așeză vizavi de Beau Walters, a cărui uniformă îl înghițea cu totul, făcându-l să arate ca un copil îmbrăcat în hainele tatălui său.

Beau puse un reportofon vechi pe birou și apăsă pe înregistrare cu o mână tremurândă.

— Abi Manton era în depresie?

Mae își roase oja închisă la culoare de pe unghii.

— Depresia este incapacitatea de a-ți construi un viitor. Dat fiind că nu avem niciun viitor, suntem o armată de depresivi, Beau.

Tânărul își dresese glasul.

— Sergent Walters acum... până vine tata înapoi din oraș.

Fata se uită la fotografia de pe perete, din care tatăl lui Beau, șeful poliției, o privi la rândul său. Genul de bărbat care părea rece la atingere, a cărui privire neiertătoare te chema la judecată.

— Vom opri asteroidul, spuse Beau.

Avea părul deschis la culoare, obrații înroșiți de acnee.

Mae se întrebă de unde venea speranța aceea, convingerea aceea. Presupunea că asta le spunea Morales oamenilor ca să evite un colaps social total.

Erau pe muchie de cuțit.

Viața se oprise, dar nu acesta era sfârșitul.

Era momentul autorefecției.

— Ce făceai în pădure cu Hugo Prince?

— Vrei să-ți desenez?

El îi întinse un creion și hârtie peste masă, provocând-o.

Mae se puse pe treabă, apoi îi întinse hârtia.

Beau aruncă o privire, apoi încă una.

— Scârbos.

Mae îl privi țintă prin părul umed, fără să clipească, până când el se uită în altă parte.

— Trebuie să-mi spui ce ai văzut.

Ploaia răpăia pe acoperiș. Mae avea brațele zgâriate și își linse o mică tăietură de pe interiorul buzei. Uneori bea atât de mult încât pierdea o noapte întregă.

— Avea sânge lângă cap. Și piciorul răsucit.

Rosti asta fără emoție, de parcă citea dintr-un manual.

— Când ai vorbit cu ea ultima oară?

Mae întoarse capul, deși își amintea petrecerea organizată pentru Abi atunci când aceasta împlinise șaisprezece ani. Tatăl lui Abi închiriasse un iaht, douăzeci și unu de metri de alb orbitor. Invitația îi fusese strecurată în dulăpiorul de la școală. Mae își pusese singura rochie decentă pe care o avea și se dusese în port, doar ca să vadă vasul plecând fără ea. Abi stătea în picioare pe punte, cu mâna ridicată și mimând din buze: „Scuze“, de parcă era un accident că în invitația lui Mae era trecută ora greșită.

— Hugo a spus că te-a auzit țipând și a venit să te ajute. Nu mă prea convinge.

— De ce nu?

— Nu mi te pot imagina țipând.

Un ventilator vechi răsfira aerul vărtic.

— Tu și Hugo, pentru mine chestia asta n-are sens. Mi-l pot imagina împreună cu Hunter Silver, fata directorului. Iar ea e... Nu vreau să zic opusul tău, dar... chiar asta e.

Mae înghiți în sec.

— Poate că eu fac lucruri pe care Hunter nu vrea să le facă.

Se lăsa înserarea.

Un cer vinețiu deasupra apei violet.

Își surprinse reflexia, păr negru și ochi deschiși la culoare și prea multă atitudine pentru un corp care se agăța cu putere de o copilărie pe care nu o cunoscuse niciodată.

— Povestește-mi despre Abi.

Mae scoase o țigară din geantă și o prinse între dinți.

— A fost o nenorocită.

Beau îi smulse țigara.

— Știi că nu te înțelegi bine cu tata și crezi că te bănuiește pe tine de fiecare dată când se întâmplă ceva rău în orașul ăsta, dar familia Manton... e zdrobită de durere.

Mae simți cum i se încleștează maxilarul în timp ce fixa biroul cu privirea și în cele din urmă vorbe. Abi locuia în casa de alături. Tatăl ei construia adăposturi, camere de refugiu, buncăre. Saviour 8 îl îmbogățise peste noapte în timp ce lumea se străduia să-și păstreze iluzia siguranței. Familia Manton s-a mutat într-o casă pe plajă pe Ocean Drive și Abi a sărit câteva trepte mai sus pe scara socială. Părul ei, hainele ei, petrecerile pe care le dădea...

— Vrei să spui că era populară.

— Era anostă, frumoasă și urâcioasă. Deci da, Abi era populară.

Mae urmări cu privirea o barcă de pescuit care tăia valurile. Pe braț avea și alte tatuaje, o lună și o stea, niște date care însemnau ceva numai pentru ea.

— Iubitul lui Abi e..., zise Beau și își verifică notițele, Theodore Sandford. Băiatul de la cor. L-am văzut când a cântat la St. Cecelia astă-toamnă. Ce voce...

Bătu cu pixul în masă de parcă se pierduse în amintiri.

— Am uitat de unde e melodia...

— *Nunta lui Figaro*.

Mae purta o fustă scurtă și, sub ea, un vechi cuțit de vânatoare prins sus pe coapsă. Lumea vorbea despre Mae de parcă n-ar fi știut, de parcă fata ar fi avut măcar vreo șansă.

— Abi ar fi plecat înainte de Bal. Balul de sfârșit — ce nume morbid. Tu te duci?

Îl ignoră.

— Purta un inel de castitate. Theodore poartă unul la fel.

— Fiecare are versiunea lui.

— Știi că poți să stai de vorbă cu consiliera școlii, spuse el.

Mae se gândi la consiliera Jane și la zâmbetul ei încordat de tipă bisericoasă, la ochii rugători și la costumele cu pantalon bej.

— Nu e o consilieră adevărată. Înregistrează conversațiile. Dacă e îngrijorată, dacă i se pare că s-ar putea să ne zburăm creierii, atunci ne trimite la cineva calificat.

— Resursele sunt insuficiente.

Mae aruncă o privire la insigna lui.

— Să mori tu.

— Hugo... a zis că acum puștii populari au ținte pe spate. Ce înseamnă asta?

Mae vorbi ca pentru sine:

— Poate că sunt trofee. Poate că puștiul care e hărțuit vine în sfârșit cu pușca lui taică-său la școală. Poate că bunăciunea care l-a tratat pe băiat ca pe ultimul om e forțată în sfârșit să iasă cu el. Ce se poate întâmpla mai rău? Poate că totul o să se termine înainte să se dea pedepsele.

— Nu ăsta e sfârșitul, Mae.

— După cum merg lucrurile, poate ar trebui să ne rugăm cu toții să fie.

— O ultimă întrebare. Doar o formalitate. Unde ai fost aseară, Mae?

Fata simți cum i se scurge sudoarea pe șira spinării.

Apoi geamurile începură să zornăie în timp ce pământul se cutremura sub picioarele ei.